

στού Σκληράκη το αίσθημα :

Ποιος ξέρει !
"Η αλήθεια είναι, πως την πρώτη Κυριακή του Τριωδίου, μόλις ή καμπάνα χτύπησε τον δρόμο, ο Σκληράκης εμπνητός και πρόσχαρος έτοιμαζε τα της παραστάσεως εκείνης της ημέρας. Και δέν είχε τελειώσει καλά καλά ή έκκληση, όταν ή «κομπανία» βγήκε στο δρόμο. Θάψαιζαν την Κυριακή αυτή τον «Καλό έραστή» και ή παράστασις άρχισε από το σπίτι της Μαρίας. Και μέσα στών στίχων την κατεβάρια και τις κομπαιτικές απαγγελίες, σπρόβηκε ο Σκληράκης, και κυριάζοντας άπάνω στα παράθυρα, όπου οάν λουλούδι προβάλε το τριποπάλι της ψυχοκόρης πρόσωπο, φώναζε δυνατά :

*Δανείστε μου για μία στιγμή
αήδονια τή φωνή σας,
νά τραγουδήσω με γλυκό
ώσάν εσάς τραγουδή.
Μιά άδερφω σας στη λαλιά,
σε δια άδερφή σας,
ένα δροσάτο τραγουδί
του μαγειριού λουλούδι.*
*Χαίρε αγνή βασίλισσα,
έννεα τενιζερόων.
Χαίρε αυτοκρατορίσσα
της σκορδαλίας με ψάρι,
χαίρε κοντέσσα του ψητού
μαρμίζα τών νεφτέρας,
του νεροχύτη ήλιε
και τού τζικιού φεγγάρι.
Χαίρε ! και άμποτ' έλες σου
να είνε ή ημέρες σου,
ήμέρες τραπεζιών λαμπρών !
Χαίρε, Μαρία, Χαίρε !*

Κι' όταν ή Μαρία κατέβηκε κόκκινη και άναμμένη από την ντροπή, γελασθή και χαμηλοβλεπούσα, για να τού πιά το δισκο με τα φυλλιά της πηκτίας, τα κρασιά, τα λουκάνικα και τους άλλους μεζέδες, ο Σκληράκης δέν την προσεφώνησε, όπως συνήθιζε, με το συνθηματό του έκκλησιαστικού ρητό...

— Μη άποστρέψης το πρόσωπον σου άπ' έμέ, δια θλίβομαι. Ταχύ επάκουσον με' πρόσδεξ τής ψυχής μου, άκουσε τήν φωνήν μου και λυτρώσου με !
*Άλλά με ένα στίχο της καρδιάς :

*Έγώ φυλλ σου ζήτησα
και σύ φυλλί μου δίνεις,
για πίνω το κρασάκι σου,
σύ τήν ψυχή μου πίνεις.*

Και έπειτα πέρνοντας ένα κομμάτι πηκτίας, άλλαζε το τραγουδί, κι' άφησε να ξεπεσεχτή ο πόνοος του. ελικρινής, άληθινόος :

*Χρυσοβολάει ή πηκτία σου,
άπ' τή χρυσά σου χέρια,
άσπερη, παχαία κι' άνεβατή.
κι' άφράτη οάν κι' έσένα,
γεθίζει και μουσοβολάει,
οάν τήν άνιπληρή σου
τά χέρια σου τή ζυμωσαν
μα με τήν ώμορφιά σου,
τη χάρι και τα κήλη σου
τήν εχεις νοστιμίσει.
Πάρε με στην άγκάλη σου
και μουχοζύμισέ με,
να νοιώσω μέσα μου βαθεια.
τή γλύκα σου, κυρά μου
να ζσεαθώ και να ψηθώ
στα πύργια φιλιά σου,
μα με πεντοβολήσουνε,
ε' άπαρθενή σου σιγήη
Κ' έπειτα, άς με πόψουνη,
φελιά - φελιά, οάν πηγεύ
κι' άς με διαμοιράσουνη,
σταύς δόλιους μασοκάρδες,
να τρώνε τα κομμάτια μου,
να πίνουν στην ύρεια σου*

Σ' όλη αυτή την εκκρήξη της εμπνεύσεως ή ψιψαχία Μαρία τάχαος. Τα ποδια της άρχισαν να τρέμου, τα χέρια της παλασαν και έπεσε ο δισκος κάτω και χυθήκαν τα κρασιά και σκορπιστήκαν οι μεζέδες.

*Το αίμα του έτσι να χυθή,
όπου κονά σου θέλει ! ..*

Φώναζε ο Σκληράκης.
— Πάμε κυρ Κόστα, γιατί έχουμε κι' άλλες γεγιονίες, τοιάς άξαινα ένας άπ' τήν «κομπανία».
*Κόστα είδε πως ή παρθά είχε δικήν. *Έβρεξε να φύγουν.
*Έσώκωσε τότε τα μάτια του ψηλά, στο γαλανό και ήσυχο στεφώμα, βαθύς καιλύος έβρίθηκε από το στόμα του και ή φωνή του ύψώθηκε άπάνω, οάν παραόνο, στόν οδρανό :

*Πές μου, Θεέ, πούσαι ψηλά,
σήμερα, τι να κάνω,
έλοι τους μασοκαρεύονται
κ' εγώ τή μάσκα βγάνω.*
*Πές μου, δικαιοκρίτη μου,
τάμμα μεγάλο βαζω,
γιατί οι άλλοι να γελούν
κ' εγώ ν' άναστενάω ;*

*Έδωσε κατόπιν το πρόστιγμα να προχωρήση ή κομπή.
Κι' άκολούθησαν τα παιδιά, λογής - λογής μαρδα, άλλαλαζόντας άπό κοντά, ενώ ή Μαρία, έτσι καθώς έστετέκτανε σασιτισμένη, άρχισε να κινήν τον σταυρό της ! ..

(Το τέλος στο προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

*Ο Ντέ Βαίν και ο κομφεύμενος ήλιθιος. Μιά έξυπνη άπάντησις. Η χραιοκοπία του Άλλουα. Μετά τή δίκη. *Επιπλα που γίνονται σταχτή. Η άπελασία του σπιτικοκοκέρη. Η τελειότητα τών εκδίκήσεων. Πώς φτάνει κανείς πρώτος σ' ένα χορό. Το κόλλε του Ροκεκλιάν.

*Ο ημιζύμενος για τήν ετοιμότητα του πνευμάτος του κ. ντέ Βαίν, συνήνησε μια μέρα στο δρόμο κάποιον νεαρό κομφεύμενο ύποκομη, ο όποιος τόν έσπαιμάτος και του είπε με θυμό :
— Είνε αλήθεια, κ. ντέ Βαίν, δια σε κάποια συζήτηση που είχατε μ' έναν κυριο, ο όποιος έχει τήν καλοσύνη να με θεωρεί έξυπνο, ισχυριθίκατε ότι δέν έχω διόλου πνεύμα ; ..
— Έχεις λάθος, φίλε μου, τον άπάντησε ο ντέ Βαίν. Δέν έφερω κανένα άπόλυτος έξυπνο. Άπόλυτος κανένα, σός άκριζοίμαι ! ..

*Ένας νεαρός χρηματιστής, ονομαζόμενος Μωρίς Άλλουα, έχασε στο χρηματιστήριο όλη την περιουσία, και άρχισε να κινή χρέη για να συντηρήσει. Έκτός τών άλλων χρωστέοος και άρκατά έννοικια στο σπιτικοκοκέρη του, ο όποιος στο τέλος άκαλοπαιθεί, του έκαμε άγνοχη. Το δικαστήριο έδέχθη τήν άγνοχη και διάταξε τήν έξωση του Άλλουα. *Έτι πλέον έδωσε στο σπιτικοκοκέρη το δικαίωμα τής κατασχέσεως τών επίπλων του νοικάρη του προς άκοκρημισιο του για τα καθυστερούμενα έννοικια.

*Η πρώτη σκέψς του Άλλουα, μόλις άπληροφορηθή τήν άπόφαση του δικαστηρίου ήταν να βρη έναν τρόπο να εκδίκηθι το σπιτικοκοκέρη του. Και πράγματι τήν παραμονή τής ημέρας κατά την όποια όφειλε, σύμφωνα με τήν δικαστική άπόφαση, να φύγη από το σπίτι, έγκαταλείπει τα επίπλα του στο σπιτικοκοκέρη του, άναγει στο τζάκι μια μεγάλη φωτιά, και άρχισε να ρίχνει σ' αυτή έπιπλα τα επίπλα του. *Όταν έκαστον έπιπλο άπετεροθι, ο Άλλουα έμάρτε τή στάχτη και τήν έριχνε σε έξεχωριστές σακκούλες, ής όποιες είχε προηγηθεί σ' αυτό το σκοπό.
Κατόπιν, άφού άπετεροσε όλα του τα επίπλα, εκαρφίτισσε έπιπλο σε κάθε σακούλα και άπο μια πανακία, στην όποια άνεγράφετο το έπιπλο το όποιο άνιπροσώπετο ή εντός αυτής στάχτη ! .. Τις σακκούλες αυτές τις έποικεθήρας ύστερα σις θέσεις που καίχων προηγουμένους τα έπιπλα. Στο βάθος του δωματίου, δηλαδή, έποικεθήρας τή σακούλα με τήν επιγραφή «κριββά», όπλα σ' αυτό τήν σακούλα με τή στάχτη του «Κομοδιόνου», δεξιά κ' άριστερά τις σακκούλες με τή στάχτη τών «καρεκλιών» και ούτω καθ' έξής ..

Μετά το καθήκοντά του αυτό, ο έξεχωριστής έννοικιαστής έπήρε το καπέλο του και, συγκοφρυζόντας ένα εϋθύμο τραγουδάκι έφυγε από το σπίτι του.
Φαντάζεσε κατά τή λίσσα του σπιτικοκοκέρη όταν τήν επομένη, είπλησε στο δωμάτιο του τείος έννοικιαστού του, συνοδευομενος από έναν δικαστικό κλητήρα και άπο δύο άχθυροφρος για να μεταβρέη τα καιασχεμένα έπιπλα στο δημοπρατήριο ! .. Μολις άνικρυσε γύρω του τις σακκούλες με τή στάχτη τών επίπλων έγινε έξω φρεσών. Γύρω τότε άφρίοντες άπ' το θυμό του προς τον δικαστικό κλητήρα και τον ρώτησε άν μπορούσε να στηραχθή μήνισος έναντιον του έξεχωριστέος έννοικιαστού του για τήν πράξη του.
— Άδυνατόν ! του άκρινθησε ψυχρά ο έκτελεστής του νόμου.
— Η άποφασίς του δικαστηριου δέν όρίζει εις ποιαν κατίσταση έφρες να σός άφισα τα έπιπλα του ο νοικάρης σας, *Έφ' όσον λοιπόν αυτός δέν τα άπέφριχη, ή δέν τα μετακόμωες κριφό, άλλα σας τα παραδίδει, όφειλατε να τα παραλάβετε ! ..
Κι' έτσι, ο Άλλουα έξεδίκηθη ! ..

*Ο κομης ντέ Ραμποτό έδωσε κάποτε έναν μεγαλοπρεπιστιμο χορό, ο όποιος έμνε ιστορικός για τήν πολιτεία του.
*Όλο το κοσμικό Παρίσι ήταν καλεσμένο σ αυτόν. *Έξω δέ από το μεγάλο τής Δημωρχίας, όπου ίδιδετο ο χορός, έχοχηρίστην «ούρά» τρεις χιλιάδες άμάσια ! .. *Επίσης χιλιάδες κόσμοι πλημμύριζαν τα πέριξ του μεγαλον ! ..

Μεταξύ τών καλεσμένων σνγκαταλέγετο και κάποιος ονομαζόμενος Νέστωρ Ροκεκλιάν. *Ο Ροκεκλιάν, όταν βήκαε άπ' το σπίτι του για να πάη σό χορό και είλε τον ανσωτιστομό σκέφτηκε :
— Άν πάω κ' έχω κανένα άμάσι, ούτε σις έπίτα το κρεί δέ θάχω φτάσει στο χορό. *Όχι, καλύτερα είνε να γυρίσω να κομηθώ. ..
Κατόπιν όμως άλλαξε γνώμη και κατέφυγε στο έξής στρατηγήμα για να μπωρθι να φτάσθι εκάκιγως στο χορό. Παραγγίλε δηλαδή στόν ύπηρέτη του να τού πάη ένα, νοσοκομιακό φορετί ! Έπαλθθηκε λοιπόν πάνω σ' αυτό με τήν επίσημη στολή του και με τα όπλα του γάντια και διάταξε να τόν οδηγήσουνη στο μεγάλο όπου ίδιδετο ο χορός.

Κι' οι περιεργο νομίζοντάς τον για βαρεία πληγωμένο, παραμείριζαν και άνοιγαν τότε για να πείρασθι το φορετί.
*Έτσι, τα μέσωντα άκριβώς, ο Νέστωρ Ροκεκλιάν έκαμε τήν εμφάνισή του στην άειθυσία σού χορού, ενώ άλλοι που ξεκινήσαν νωρίτερα άπό το σπίτι τους, δέν κατόρθωσαν όποτε να πλησιάσουνη στην είσοδο του Δημωρχιού ! ..

